

پارک‌های انرژی: سازوکاری برای آموزش همگانی

عبدالحمید پاپ زن^۱، حسین حیدری^۲

۱. دانشیار گروه ترویج و آموزش کشاورزی، پردیس کشاورزی و منابع طبیعی، دانشگاه رازی کرمانشاه

۲. دانشجوی کارشناسی ارشد توسعه روستایی، پردیس کشاورزی و منابع طبیعی، دانشگاه رازی کرمانشاه

Hosseynhaidary65@yahoo.com

چکیده:

یکی از مهم‌ترین نیازهایی که ذهن تمامی مسئولان و کارشناسان را در کشورهای مختلف جهان به خود مشغول داشته است، موضوع تامین انرژی طی سالهای آتی، بهینه سازی انرژی و بکارگیری و استفاده از انرژی‌های تجدیدپذیر به عنوان جایگزینی گریزناپذیر برای نفت می باشد. بر همین اساس یکی از کارهای فرهنگی، آموزشی، تحقیقاتی و کاربردی که اخیراً در کشورهای مختلف متداول شده و طرفداران بسیاری را جلب نموده، پارک انرژی است. پارک انرژی، منطقه‌ای پارک گونه است که معمولاً در اطراف شهرها یا روستاها در نظر گرفته می‌شود و بنا به قوانین موجود یا تصمیم صاحبان صنایع، جهت استفاده گروه خاصی از صنایع تولیدی یا خدماتی با امکانات اقتصادی، زیربنایی و تفریحی مشترک اختصاص می یابد. بنابراین افراد ضمن لذت بردن از فضای طبیعی اطراف خود، حس وابستگی به طبیعت را در خود پیدا کرده و یاد می‌گیرند که در نگهداری محیط طبیعی، گیاهان و جانوران و هر آنچه به تداوم این محیط وابسته است، حداکثر تلاش خود را بکنند و خصوصاً به افراد در مورد وظائف و مسئولیت شهروندی در راستای مدیریت مواد زائد جامد شهری و بازیافت زیاله، تفکیک آنها و بسیاری از مسائل و نیز اهمیت و لزوم آنها آموزش داده می‌شود. به این ترتیب این نوع پارک‌ها هم واجد بازدهی اجتماعی و هم واجد بازدهی اکولوژیکی می‌باشند. در کشور ایران نیز اقداماتی جهت احداث پارک انرژی در مراکز استان‌های کشور صورت گرفته است. بنابراین هدف از این مقاله‌ی کتابخانه‌ای آشنایی خوانندگان با نوع فعالیت‌های انجام گرفته در این گونه پارک‌ها و تاسیس این پارک‌ها به عنوان سازوکاری برای آموزش همگانی به منظور رشد و توسعه کاربرد انرژی‌های نو و برقراری تعادل زیست محیطی پایدار در کشور می‌باشد.

واژگان کلیدی: پارک انرژی - توسعه پایدار - محیط زیست - انرژی‌های نو

